

en Præmie til Socialdemokraterne. Det, der ved Finanslovens første Behandling fra vor Side og fra radikal Side blev gjort gældende, var: Hjælp os til en Valgordning, som aabner Udsigt til, at de, der har Flertal i Befolkningen, ogsaa bliver Flertal herinde, saa bliver der ingen Alliance, thi det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing siger, at Socialdemokraterne i 1915 vedtog at opstille Kandidater i alle Kredse, og at Socialdemokraterne ligesom de Radikale ikke nærer noget højere Ønske end at komme ud i Kredsene, klarlægge deres Politik og tælle deres Stemmer. Men saa maa man ogsaa have nogen Udsigt til at faa Mandater i Forhold til disse Stemmer. Og det ærede Medlem ved jo udmærket godt, at øvre i Jylland er Forholdet dette, at hvis de 4 politiske Partier, vi har i Dag, beholder samme Styrkeforhold ved det kommende Valg, som de havde i 1913, og gaar til Valg hver for sig, kan det ikke undgaas, at Venstre i Jylland vil faa mange flere Mandater, end det ifølge dets Stemmetal har Krav paa. Ellers skal der ske en Forskydning. Men hvis Forholdet mellem Partierne paa Øerne ogsaa forbliver uforandret fra 1913, vil Venstre alligevel faa Tillægsmandater for Øerne, til Trods for at det har for mange Mandater i Jylland. Dette Forhold har Socialdemokraterne ønsket ændret, saaledes at vi kunde komme ud og opstille Kandidater i Kredsene og tælle vore Stemmer med Udsigt til, at naar Valget var tilendebragt, havde det Parti, der havde Flertal i Folket, ogsaa Flertal her. Men det vilde Venstre ikke. Venstre, der nu ved enhver Lejlighed bedyrer sin Kærlighed til Grundloven og græder over, at den nu saa længe har ligget i Sølvskrinet, var ikke saa elleveld begejstret for at faa den, da det kom til Stykket. Det stillede Krav om Begunstigelser ved Valgloven. Det var ingenlunde saaledes, at det var parat til at bringe Offer for at faa Grundloven, tværtimod, det krævede Indrømmelser for at gaa med til den. Naar der nu er etableret et Samarbejde mellem Socialdemokrater og det radikale Venstre, er det, fordi vi fra socialdemokratisk Side er ængstelige for, at Partier, der ikke har Flertal i Landet, skal faa Flertal her paa Rigsdagen. Jeg tvivler ikke om, at det er rigtigt, hvad der Gang paa Gang er sagt af det ærede Medlem fra Æbeltoft, ligesom ogsaa af det ærede Medlem fra Ringkøbing, at man har Villie til at føre den samme Udenrigspolitik, som hidtil er ført, og det er jo muligt, man ogsaa har Evnen, men det ved ingen. Vi ved, at den nuværende Re-

gering har Evnen til det, og vi ønsker derfor, at den skal fortsætte, saa længe Krigen varer. Socialdemokratiets Tilslutning til Samarbejdet ved disse Valg falder ganske sammen med Beslutningen i det radikale Venstre, at saa snart Krigen og den ved Krigen skabte Situation er forbi, skal der straks være Valg under frie Forhold, og saa haaber vi at vinde Styrke til at faa ændret Valgloven, saaledes at de, der er Flertal i Befolkningen, ogsaa bliver Flertal her paa Rigsdagen. Naar et Samarbejde er indledet mellem Socialdemokraterne og det radikale Venstre, er det ingenlunde, fordi vi ønsker at skabe en Situation, hvorved Socialdemokraterne og de Radikale faar flere Mandater, end de har Stemmer til. Det er ikke Regeringens eller Socialdemokratiets Ønske, at et Mindretal blandt Vælgerne skal være Flertal her paa Rigsdagen. Og det ved Venstre, fordi vi allerede ved Finanslovens første Behandling anmodede Venstre om at gaa med til at ændre Valgloven paa en saadan Maade, at vi fik Sikkerhed for, at de, der havde Flertal blandt Vælgerne, ogsaa fik Flertallet af Mandaterne. Det vilde Venstre ikke, det modsatte sig det bestemt. Vi ønsker ikke at faa et Mindretal repræsenteret ved et Flertal herinde, men det er vi bange for skal ske, hvis hvert Parti gik til Valg for sig, og Venstre med sit store Overtal af Mandater i Jylland tillige fik Tillægsmandater paa Øerne og derigennem, uden at være Flertal i Befolkningen, blev Flertal sammen med Højre, det Højre, som man før har samarbejdet med, og som man endnu saa sent som i 1913 samarbejdede med i næsten hver eneste Købstad i Danmark, levede i den fineste Forstaaelse med, indgik Alliance med, til Trods for, at der ogsaa der var Forholdstalsvalg. Det er dette, Socialdemokratiet ønsker at forhindre, fordi det, som jeg før sagde, betragter det som den første og største Opgave, at Landets Politik fortsættes, saa længe Krigen varer, paa en saadan Maade, at det venskabelige Forhold til samtlige krigsførende Magter opretholdes, og vi bliver holdt udenfor Krigen. Det er jo et Ønske, der deles af alle, men det forekommer mig, at det vilde være letsindigt at skifte den nuværende Regering, der har 3½—4 Aars Erfaring med Hensyn til Udenrigspolitikken, stolende paa, at andre muligvis kan gøre det lige saa godt — hvad ingen ved. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har jo siden 1909 faaet en mærkværdig forandret Opfattelse, thi nu fortæller det ærede Medlem, at næsten enhver Klodrian kunde gøre